

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121247800
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6121247800.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej st. a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanému: H. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XX, L. - J.C., t.č. Ú., H. X. X, XXX XX A., zastúpený AK Margita Lonská, s.r.o., so sídlom Kalinčiakova 25, 831 04 Bratislava, v konaní o zaplatenie 16 966,71 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23. novembra 2021 č. k. 50Csp/46/2021-157, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti m e n í tak, že žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi zmluvné úroky vo výške 636,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10.12.209 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V súvisiacej časti o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobca m á nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

III. Žalobca m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.330,15 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12.000 eur od 10.12.2019 do zaplatenia do troch dní od jeho právoplatnosti titulom dlhu žalovaného zo spotrebiteľského úveru, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92,46 %.

2. Vychádzal zo žaloby žalobcu, ktorou sa v upomínacom konaní domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 16 966,71 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12 000 eur od 10.12.2019 až do zaplatenia, skutkovo odôvodnenej tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) zo dňa 09.12.2019 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 29.07.2017 zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že

zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 14.08.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 12.08.2019, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 16 966,71 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 12 000 eur, z riadneho úroku vo výške 4 468,27 eur, z úroku z omeškania vo výške 434,24 eur a z poplatkov vo výške 64,20 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dnešného dňa vykonal nasledujúce úhrady: 0 eur. Dlžná suma k dnešnému dňu predstavuje sumu vo výške 16 966,71 eur, pričom pozostáva: - z neuhradenej istiny úveru vo výške 12 000 eur - z neuhradeného riadneho úroku vo výške 4 468,27 eur - z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 434,24 eur - z neuhradených poplatkov vo výške 64,20 eur. Žalobca ohľadom uplatnených zmluvných úrokov k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v sporoch s ochranou slabšej strany zároveň poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.07.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018 ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 07.08.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 OZ počnúc dňom 10.12.2019, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz dňa 01.03.2021, voči ktorému podal žalovaný odpor s odôvodnením, že žalobca nesplnil zákonnú povinnosť pre prípustnosť podania návrhu na vydanie platobného rozkazu podľa § 3 ods. (6) písm. d) zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní. Žalovanému nebola doručená výzva na zaplatenie. Žalovaný má trvalý pobyt na P. Č.. XX, L.. Žalobca doručoval zásielku - pokus o zmier na túto adresu. Predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. (postupca) mal vedomosť o tom, že žalovaný sa na tejto adrese dlhodobo nezdržiava, pretože je vo výkone trestu odňatia slobody od 07.05.2019, a to vo výkone trestu vo výške 12 rokov. O tomto bol postupca pohľadávky informovaný listom otca žalobcu (na základe plnej moci) z 27.12.2019, ktorý žalobca prevzal dňa 31.12.2019. Žalobca priložil k návrhu na vydanie platobného rozkazu list postupcu - oznámenie o postúpení pohľadávky, nepredložil však potvrdenie o zaslaní ani doručení, žalovaný o postúpení pohľadávky nevedel. K návrhu tiež predložil žalobca oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, avšak tiež bez preukázania odoslania a doručenia. Výzva mu doručená nebola, ani sa nedostala do sféry vplyvu žalovaného, pretože žalovaný sa v mieste trvalého bydliska nezdržiaval, o čom bol predchodca žalobcu preukázateľne informovaný. Žalovaný žiadal, aby súd návrh na vydanie platobného rozkazu odmietol a platobný rozkaz zrušil. Žalovaný je spotrebiteľom. Zmluva, tak ako tvrdí žalobca, bola uzavretá ako tzv. zmluva na diaľku podľa ustanovení zákona č. 266/2005 Z.z. V predmetnej zmluve je uvedená odplata - „odplata podľa Občianskeho zákonníka“ vo výške 19,50 % p.a. Podľa údajov MF SR najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 2. štvrtrok 2017 a 3. štvrtrok 2017 bola pre úvery so splatnosťou nad 5 do 10 rokov (predmetný úver sa mal splácať 72 mesiacov-6 rokov) vo výške 18,16 % a 17,46 %. V zmluve uvedená odplata je vyššia ako pripúšťa zákon. Podľa § 9 ods. 19 ZoSU, ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere neplatná z dôvodu podľa § 53 ods. 6 OZ a podľa osobitných predpisov 18aa) (nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.) a spotrebiteľovi vznikne povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie a osoba v neplatnej zmluve o spotrebiteľskom úvere označená ako veriteľ je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak sa nedohodnú inak; tým nie je dotknuté právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz. V predmetnom rozhodnutí sa NS SR zaoberal dovolaním Prima banky Slovensko, a.s. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2018 sp. zn. 5Co/40/2018, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo 7. decembra 2017 sp. zn. 40C/37/2016-64, ktorý v časti úrokov zamietol žalobu uvedenej banky, nakoľko sp. úver považoval za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie členenia splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, čo bolo podľa názoru Okresného súdu Bratislava IV, ako aj Krajského súdu v Bratislave v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy o sp. úvere. NS SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave s odôvodnením, že eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Sám Najvyšší súd SR na jednej strane uvádza,

že „neprichádzalo z povahy veci do úvahy riešenie otázok, či veriteľ má alebo nemá po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky (úroky z poskytnutého úveru) a či veriteľ nemá právo na zákonné úroky z omeškania zo zmluvných úrokov z dôvodu rozporu so zásadou anatocizmu, resp. ich riešenie bolo nadbytočné“. Na druhej strane sa však bez žiadnej právnej analýzy, bez žiadneho odôvodnenia, ktoré právne normy použil a ako ich vyložil (porušenie práva na spravodlivý proces) a v rozpore s ust. § 48 ods. 1 CSP sa vyjadruje k tejto problematike, pričom svoje závery opiera výlučne o (z kontextu vytrhnutý) jeden bod odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-96/16 a C-94/17. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sa odkláňa od rozhodnutia iného senátu Najvyššieho súdu SR, tomuto odklonu chýba akékoľvek dôkladné a presvedčivé odôvodnenie a navyše nebol dodržaný postup podľa ust. § 48 CSP. Najvyšší súd SR totiž už skôr uznesením zo dňa 01.07.2000 sp. zn. 4 Obo 143/98 (R 59/1998), v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uviedol, že „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. K záveru o nemožnosti kumulácie riadnych úrokov a úrokov z omeškania prišli napríklad tieto senáty krajských súdov SR: - Rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 10Co/403/2016 z 27.03.2018, - Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 24Co/99/2017 z 27.03.2018, - Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 6Co/56/2018 z 28.03.2018, - Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 12Co/16/2018 z 12.04.2018, - Rozsudok Krajského súdu Nitra, sp. zn. 5Co/304/2017 z 24.10.2018, - Rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 19Co/70/2018 z 25.10.2018, - Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 15Co/193/2018 z 07.11.2018, - Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 17Co/I 10/2018 z 08.11.2018, - Rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 24Co/189/2018 z 06.03.2019, - Rozsudok Krajského súdu Žilina, sp. zn. 5Co/337/2018 z 25.06.2019, - Rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 1 ICo/181/2018 z 24.07.2019, - Rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 24Co/104/2019 z 04.09.2019. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6Co/56/2018 zo dňa 28.03.2018, ktorého právna veta v znení „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“ bola neskôr prijatá ako stanovisko č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave na rokovaní dňa 20.2.2019.

4. Žalobca prostredníctvom svojho advokáta replikou uviedol, že žalovaný uzavrel s pôvodným veriteľom dňa 29.07.2017 Zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 12 000,00 eur. Dňa 09.12.2019 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu vyššie uvedenú pohľadávku v celkovej výške 16 966,71 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 12 000,00 eur, z riadneho úroku vo výške 4 468,27 eur, z úroku z omeškania zmluvného vo výške 230,70 eur, úroku z omeškania zákonného vo výške 203,54 eur a poplatkov vo výške 64,20 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok. Žalovaný čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 12 000,00 eur. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 228,51 eur nasledovne: 24.9.2017 Splátka 218,46 eur 24.9.2017 Splátka poplatku 10,05 eur Z úhrad žalovaného bola na istinu započítaná suma 0,00 eur na riadny úrok 218,46 eur, na úrok z omeškania 0,00 eur a na poplatky 10,05 eur. V prílohe podania žalobca zaslal doručenkou k výzve pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, k výzve pred postúpením pohľadávky a k oznámeniu o postúpení pohľadávky. Žalobca uviedol, že táto zmena bola pôvodnému veriteľovi zaslaná „oneskorene“ a teda po odoslaní vyššie uvedených listín. Nakoľko žalovaný zmenu doručovacej adresy pôvodnému veriteľovi nenahlásil bezodkladne, pôvodný veriteľ zaslal listiny na jemu poslednú známu adresu. Žalobca je zároveň názoru, že splnil všetky podmienky kladené ust. § 53 ods. 9 OZ a 92 ods. 8 ZoB. b) Žalobca dodáva, že ako prílohu k žalobe predložil písomnú zmluvu. Žalobca podotkol, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Možno poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit C-42/15. V citovanej veci Súdny dvor interpretoval smernicu o spotrebiteľských úveroch, ktorá prikazuje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdny dvor v tejto súvislosti judikoval, že pri tejto úprave: „zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky [podstatné náležitosti] musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči“. S ohľadom na rozsudok SD EÚ je preto potrebné uzavrieť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere môže byť tvorená viacerými listinami, právnym putom previazanými komponentmi, ktoré sú spotrebiteľovi odovzdané pred

podpisom (t.j. až ako celok tvoria zmluvu o spotrebiteľskom úvere), pričom sa nevyžaduje osobitný podpis zmluvných strán na každej z nich. V zmysle časti III. bod. 3 pôvodný veriteľ zasiela všetky súčasti Zmluvy žalovanému elektronicky prostredníctvom služby internetbanking alebo na elektronickú adresu. Zároveň mal žalovaný v zmysle tohto bodu právo vyžiadať si súčasti Zmluvy v písomnej forme. Obchodné podmienky sú dostupné k nahliadnutiu aj pri podpise Zmluvy. Všeobecné obchodné podmienky sú taktiež non-stop prístupné na internetovej stránke pôvodného veriteľa (ako aktuálne účinné, tak aj ich predchádzajúce znenie). Zmluva spĺňa náležitosti uvádzané v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSU. Spotrebiteľ bol v zmysle požiadavky ZoSÚ zrozumiteľne informovaný o tom kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 12 000,00 eur, ktorý ste sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 228,51 eur, v celkovom počte 96 splátok splatných k 24. dňu v mesiaci. V Zmluve je ďalej uvedené, že úroková sadzba je vo výške 16,90 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov je vo výške 17,79 % a odplata vo výške 17,41 %. Názor požadujúci, aby bolo v Zmluve vyčíslené členenie každej jednej splátky z pohľadu jej vnútornej skladby, teda koľko z tej ktorej splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky je prekonaný nie len eurokonformným výkladom (v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) ale aj justičnou praxou v Slovenskej republike. K tomuto tvrdeniu priložil výňatok z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na skutočnosť, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C 42/15 v súvislosti s uvedením náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmluve o spotrebiteľskom úvere judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t. j. napríklad neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Súdny dvor Európskej únie v predmetnom rozhodnutí ďalej judikoval, že za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Ustanovenie § 52 ods. 1 OZ síce zvýraznilo ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu v tom smere, že ak niektorú náležitosť jeho právneho vzťahu upravuje pre spotrebiteľa priaznivejšie ako Obchodný zákonník, tak spotrebiteľovi sa poskytne táto priaznivejšia ochrana. OZ však citovaným ustanovením nepoprel možnosť, aby spotrebiteľia uzatvárali zmluvu o úvere, rovnako ako žiaden iný predpis nepoprel právo zmluvných strán, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala formu zmluvy o úvere. Naopak, toto právo výslovne vyplýva zo zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je možné zvrátiť ho výkladom tak, že vymedzenie zmluvy o úvere, so všetkými jej pojmovými znakmi nie je v prípade spotrebiteľského vzťahu možné aplikovať a naopak je nutné prostredníctvom analógie aplikovať také ustanovenie OZ, ktoré je obsahom a účelom najbližšie k zmluve o úvere. Zmluva o úvere musí vždy obsahovať záväzok zaplatiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky, čo zmluvu o úvere odlišuje od zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ, ktorá takéto dojednanie neobsahuje. Je tak vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov, inak by zmluva mala len charakter zmluvy inominátnej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Okrem podstatných častí obsahuje zmluva o úvere aj výšku úrokov, lehotu na vrátenie úveru a ďalšie náležitosti, pričom väčšinu náležitostí pri úveroch poskytovaných bankami obsahujú úverové podmienky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje. Zmluva o úvere je súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 OZ, kedy na jednej strane stojí banka ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere koná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej žalovaný ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania. V prípade zmluvy o

úvere uzatvorenej so spotrebiteľom ďalší rozsah náležitostí upravuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalobca zastáva názor, že úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Závazok dlžníka platiť úroky splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 Obch. zák., z ktorého vyplýva, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi zmluvne dohodnuté úroky z úveru za dobu od ich poskytnutia až do ich vrátenia, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy, ktorým vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je. Opačný výklad zákonných ustanovení by neprimerane ochránil neplatiaceho dlžníka a veriteľa pripravil o ušlý zisk spočívajúci v riadnom úroku. Uvedený postup by v konečnom dôsledku viedol k teórii, že nedodržanie podmienok a nesplácanie prijatého úveru riadne a včas by pre dlžníka predstavovalo výhodnejšie postavenie, kedy by mu síce bol poskytnutý úver v plnej výške, avšak dlžník by nemusel po vyhlásení predčasnej splatnosti z dôvodu neplnenia zmluvných povinností splácať riadny úrok, ku ktorého úhrade sa v zmluve zaviazal. K predmetnému názoru smeruje aj názor o prípustnosti nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania prezentovaný v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, zo dňa 30.07.2019 sp. zn. 6Cdo/I 13/2018 a taktiež rozsudkami Najvyššieho súdu ČR z 25.9.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27.6.2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24.7.2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014.

5. Žalovaný sa vyjadril k replike duplikou, v ktorej uviedol, že nedošlo k doručeniu žiadnej z listín, nakoľko sa žalovaný nachádzal v ústave na výkon trestu odňatia slobody a nemal objektívnu možnosť nadobudnúť tieto listiny do svojej dispozície. Ďalej uviedol, že žalovaný nikdy nevyslovil výslovný súhlas s VOP ani s OP, v ktorých bolo definované príslušenstvo pohľadávky a preto je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov a nemožno vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Taktiež uviedol, že žalobca si vôbec neoveril bonitu žalovaného a vzniesol námietku premlčania jednotlivých splátok z roku 2017 a 2018.

6. K duplike žalovaného sa žalobca vyjadril písomným podaním, v ktorom uviedol, že žalovaný v úvode svojho podania namieta nedoručenie jednotlivých výziev a oznámení, nakoľko bol v čase ich odoslania vo výkone trestu odňatia slobody. V zmysle bodu 6.5. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s.: „Banka používa na doručovanie písomností Klientovi kontaktné údaje, ktoré Klient Banke oznámil.“ V zmysle bodu 6.3. VOP: „Písomnosť doručovaná poštou je doručená tretí deň po jej odslaní, v cudzine siedmy deň po jej odslaní, a to aj keď Klient zmarí doručenie zásielky alebo sa o doručení zásielky nezvedel.“ Pokiaľ sa žalovaný so zásielkou neoboznámil, nakoľko si nesplnil povinnosť stanovenú v bode 6.5. VOP, nemožno to dávať na ťarchu veriteľa. Je základnou povinnosťou strán prebrať písomnosti, a to na adrese, ktorú si na doručenie písomností uvedú. Prijatie opačnej premisy by viedlo naopak k zvýhodňovaniu špekulatívneho konania, kedy by sa napr. dlžník presťahoval, neoznámil by zmenu adresy a v dôsledku jeho protiprávneho konania by mu účinne nebolo možné doručiť žiadnu písomnosť. Žalobca ďalej uvádza, že v zmysle uznesenia Obvodného oddelenia PZ Bratislava Staré Mesto - Východ, zo dňa 11.05.2019 (ktoré je prílohou podania žalovaného), bola žalovanému dňa 11.02.2019 doručená výzva na nastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody. Nakoľko žalovaný do výkonu trestu odňatia slobody nastúpil až dňa 07.05.2019, mal takmer tri mesiace na oznámenie novej korešpondenčnej adresy pôvodnému veriteľovi. Žalobca k uvedenej námietke zároveň uvádza, že nemôže byť na škodu žalobcu, že žalovaný zmenu korešpondenčnej adresy neoznámil pôvodnému veriteľovi včas, ale až dňa 27.12.2019, prostredníctvom otca, t.j. až po postúpení pohľadávky. V zmysle vyššie uvedeného je potrebné považovať výzvy zo dňa 12.07.2019 a dňa 22.08.2019, Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 14.08.2019 a Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2019, za riadne doručené. Žalovaný vo svojom podaní ďalej namieta, že nevyjadril súhlas s VOP a Produktovými obchodnými podmienkami. V zmysle čl. III ods. 1 Zmluvy o splátkovom úvere: „Súčasťou zmluvy sú: a) Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 1.1.2015, b) Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 1.1.2015, c) Sadzobník a d) podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa Bankový produkt poskytuje.“ V zmysle čl. III ods. 4 zmluvy o splátkovom úvere: „Všetky právne vzťahy výslovne neupravené v zmluve sa budú riadiť POP, VOP a právnymi predpismi, a to v tomto poradí.“ Žalovaný svojím vlastnoručným podpisom, ktorý sa nachádza len niekoľko centimetrov od uvedených zmluvných ustanovení, a taktiež od ustanovenia, v zmysle ktorého mohol kedykoľvek požiadať o súčasti zmluvy v písomnej forme, podpísal Zmluvu o splátkovom úvere, a vyjadril tak svoj súhlas aj s vyššie uvedenými ustanoveniami. Žalobca v súvislosti s POP a VOP poukazuje aj na svoje predchádzajúce vyjadrenie

zo dňa 12.04.2021. Žalobca uvádza, že právo v zmysle ustanovenia § 565 OZ bolo medzi žalovaným a pôvodným veriteľom dohodnuté v čl. II ods. 6 zmluvy. K uvedenému tvrdeniu žalobca poukazuje na čl. III ods. 4 zmluvy, v zmysle ktorého je na právne vzťahy výslovne neupravené v zmluve potrebné aplikovať príslušné právne predpisy, v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky najmä ustanovenie § 53 ods. 9 OZ. Žalobca ďalej poukazuje na skutočnosť, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie a preto pre každú z nich plynie trojročná premlčacia doba podľa § 103 OZ samostatne. OZ ďalej v ustanovení § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatnenie celého dlhu (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. Podľa ust. § 101 OZ: Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa ust. § 565 OZ: Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa ust. § 103 OZ: Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Podľa ust. § 53 ods. 9 OZ Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca na tomto mieste zdôrazňuje, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (12.08.2019) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (od 24.05.2019). Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 24.05.2019. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 OZ dňa 24.06.2019, t. j. splatnosťou ďalšej splátky úveru. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 OZ, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 14.08.2019 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 24.07.2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalovaný bol zároveň na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky upozornený výzvou zo dňa 12.07.2019. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 24.07.2019. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 24.07.2019 tak začala v súlade s ust. § 103 OZ plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 24.07.2019) a uplynula by najskôr dňa 24.07.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 10.02.2021, žalobca má za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.5.2020, 15CoCsp/13/2020. Odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver (t.j. pri posudzovaní bonity žalovaného) bola zachovaná. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalovaného právny predchodca žalobcu overil návratnosť nasledovne: Bankou akceptovaný čistý príjem: 1 200,00 eur, overený v Sociálnej poisťovni Rodinný stav: slobodný Počet nezaopatrených detí: 0. Mesačné splátky existujúcich záväzkov: 0,00 eur, bolo overená dopytom do Úverového registra, ktorého print screen priložil v prílohe. Výdavky na domácnosť: 540,00 eur Výpočet disponibilného zostatku: $1\ 200 - 540,00 = 660,00$ eur Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. K ďalším zmluvám uzatvoreným s pôvodným veriteľom žalobca uvádza, že boli uzatvorené

dňa 03.08.2017 a 31.07.2017, pričom zmluva o spotrebiteľskom úvere, z ktorej vyplýva pohľadávka uplatnená v tomto konaní bola uzatvorená dňa 29.07.2017. Žalovaný zjavne uzatvoril ďalšie dve zmluvy v krátkom časovom období po uzatvorení Zmluvy zo dňa 29.07.2017. Nakoľko boli uzatvorené neskôr nie je možné, aby sa uvedené pohľadávky odzrkadlili v akomkoľvek registri. V zmysle podania žalovaného v danom krátkom čase uzatvoril aj ďalšie obdobné zmluvy. Z uvedeného vyplýva zjavne nepoctivý zámer žalovaného, kedy od právneho predchodcu žalobcu, ako aj ďalších veriteľov vylákal finančné prostriedky, pričom zrejme nemal ani úmysel tieto pohľadávky splácať. Nie je tak pravdivé tvrdenie, že veriteľ porušil uvedené predzmluvné povinnosti. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobcu splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Zákon o spotrebiteľských úveroch hovorí, že veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V čase uzavretia zmluvy neexistoval žiadny legislatívny rámec stanovujúci konkrétne kroky, ktoré je veriteľ povinný v rámci posudzovania bonity dodržať a posúdenie postupom preto považujeme za plne v súlade s právnymi predpismi. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2020, sp. zn. 8Co/233/2019 (v prvom stupni vedený na OS BA II pod sp. zn. 8Csp/42/2018), kde súd uviedol: „...k tvrdeniu žalobkyne, že žalovaný mal hrubo porušiť povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, z dôvodu, že žalobkyňa mala v čase podpisu zmluvy čistý príjem pod sumu životného minima, odvolací súd poznamenáva, že poskytnutie úveru žalobkyňi ani za týchto jej majetkových pomerov nezakladá hrubé porušenie povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou, pretože to bola v prvom rade samotná žalobkyňa, ktorá mala uvážiť, či je v jej možnostiach z jej príjmu úver splácať po 30 eur mesačne, keďže ide o osobu s vysokoškolským vzdelaním pôsobiacu v oblasti finančných služieb ako finančný sprostredkovateľ. Na posúdenie svojich finančných možností žalobkyňa nepotrebovala právnické ani ekonomické vzdelanie. Hrubé porušenie povinností žalovaným vylučuje aj skutočnosť, že žalobkyňa úver pravidelne splácala a predčasne ho splatila...“

7. Súd prvej inštancie vytyčil pojednávanie na deň 14.09.2021, ktorého sa zúčastnili strany sporu. Pred otvorením pojednávania uviedli, že zotrvávajú na svojej doterajšej skutkovej a právnej argumentácii. Vyzval žalobcu na vyčíslenie riadnych úrokov do a po zosplatnení a vyzval strany sporu na mimosúdne rokovanie vo veci. Na pojednávaní dňa 23.11.2021 advokáti strán sporu zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach. Po vyhodnotení výpovedí žalobcu, zástupcov strán sporu, oboznámením sa s obsahom písomných vyjadrení zástupcov strán sporu, stranami predložených listín, a to: Zmluva o postúpení pohľadávok s prílohou, zmluva o splátkovom úvere, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, VOP SISP, a.s., PoP SISP, a.s., Sadzobník, výzva zo dňa 22.08.2019 s doručenkou, výzva zo dňa 12.07.2019 s doručenkou, prehľad na účte, oznámenie o postúpení zo dňa 10.12.2019, pokus o zmier, podací hárok, ako aj ostatným na vec sa vzťahujúcim spisovým materiálom, súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ zo dňa 09.12.2019 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 29.07.2017 Zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 12 000,00 eur. Dňa 09.12.2019 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu vyššie uvedenú pohľadávku v celkovej výške 16 966,71 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 12 000,00 eur, z riadneho úroku vo výške 4 468,27 eur, z úroku z omeškania zmluvného vo výške 230,70 eur, úroku z omeškania zákonného vo výške 203,54 eur a poplatkov vo výške 64,20 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Žalovaný čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 12 000,00 eur. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 228,51 eur nasledovne: 24.9.2017 Splátka 218,46 eur 24.9.2017 Splátka poplatku 10,05 eur. Z úhrad žalovaného bola na istinu započítaná suma 0,00 eur na riadny úrok 218,46 eur na úrok z omeškania 0,00 eur a na poplatky 10,05 eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dnešného dňa vykonal nasledujúce úhrady: 0 eur. Dlžná suma k dnešnému dňu predstavuje sumu vo výške 16 966,71 eur, pričom pozostáva: - z neuhradenej istiny úveru vo výške 12 000 eur - z neuhradeného riadneho úroku vo výške 4 468,27 eur - z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 434,24 eur - z neuhradených poplatkov vo výške 64,20 eur. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 12 000,00 eur, ktorý ste sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 228,51 eur, v celkovom počte 96 splátok splatných k 24. dňu v mesiaci. V zmluve je ďalej uvedené, že úroková sadzba je vo výške 16,90 % ročne,

ročná percentuálna miera nákladov je vo výške 17,79 % a odplata vo výške 17,41 %. Pri posúdení bonity žalovaného právny predchodca žalobcu overil návratnosť nasledovne: Bankou akceptovaný čistý príjem: 1 200,00 eur, overený v Sociálnej poisťovni Rodinný stav: slobodný Počet nezaopatrených detí: 0. Mesačné splátky existujúcich záväzkov: 0,00 eur, bolo overená dopytom do Úverového registra, ktorého print screen priložil v prílohe. Výdavky na domácnosť: 540,00 eur Výpočet disponibilného zostatku: 1 200 - 540,00 = 660,00 eur Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. K ďalším zmluvám uzatvoreným s pôvodným veriteľom žalobca uvádza, že boli uzatvorené dňa 03.08.2017 a 31.07.2017, pričom zmluva o spotrebiteľskom úvere, z ktorej vyplýva pohľadávka uplatnená v tomto konaní bola uzatvorená dňa 29.07.2017.

8. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 52 ods. 1 OZ, § 53 ods. 1, 2, 3 OZ, § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 499 ObZ, § 502 ods. 1 ObZ, § 503 ods. 3 ObZ, § 505 ObZ a § 506 ObZ, § 497 ObZ, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. d/ uvedeného zákona, § 9 ods. 1, 2 uvedeného zákona a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu.

9. Konštatoval, že ustanovenie § 52 ods. 1 OZ síce zvýraznilo ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu v tom smere, že ak niektorú náležitosť jeho právneho vzťahu upravuje pre spotrebiteľa priaznivejšie ako ObZ, tak spotrebiteľovi sa poskytne táto priaznivejšia ochrana. OZ však citovaným ustanovením nepoprel možnosť, aby spotrebiteľia uzatvárali zmluvu o úvere, rovnako ako žiaden iný predpis nepoprel právo zmluvných strán, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala formu zmluvy o úvere. Naopak, toto právo výslovne vyplýva zo Zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je možné zvrátiť ho výkladom tak, že vymedzenie zmluvy o úvere, so všetkými jej pojmovými znakmi nie je v prípade spotrebiteľského vzťahu možné aplikovať a naopak je nutné prostredníctvom analógie aplikovať také ustanovenie OZ, ktoré je obsahom a účelom najbližšie k zmluve o úvere.

10. V zmysle uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť v celom rozsahu resp. v rozsahu ním uplatňovaného nároku. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd prvej inštancie žalobu za čiastočne dôvodnú a v časti žalobu zamietol. V konaní mal za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému úver, ktorý žalovaný nesplácal. Žalobca uviedol, že dňa 09.12.2019 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu vyššie uvedenú pohľadávku v celkovej výške 16 966,71 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 12 000 eur, z riadneho úroku vo výške 4 468,27 eur, z úroku z omeškania vo výške 434,24 eur, a poplatkov vo výške 64,20 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Dlžná suma ku dňu rozhodnutia predstavuje sumu vo výške 16 966,71 eur, pričom pozostáva: - z neuhradenej istiny úveru vo výške 12 000 eur - z neuhradeného riadneho úroku vo výške 4 468,27 eur - z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 434,24 eur - z neuhradených poplatkov vo výške 64,20 eur. Žalovaný čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 12 000,00 eur. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 228,51 eur nasledovne: 24.9.2017 Splátka 218,46 eur 24.9.2017 Splátka poplatku 10,05 eur. Z úhrad žalovaného bola na istinu započítaná suma 0,00 eur, na riadny úrok 218,46 eur, na úrok z omeškania 0,00 eur a na poplatky 10,05 eur. Súd prvej inštancie preskúmal obsahové náležitosti úverovej zmluvy a zistil, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Povinnosťou žalovaného bolo splácať úver v dohodnutých splátkach, tieto nesplácal riadne a včas, preto žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 12.08.2019, pričom žalovanému vznikla povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 16 966,71 eur. Okrem žalovanej istiny vo výške 12 000 eur, poplatkov vo výške 64,20 eur súd priznal žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky - úrok z omeškania vo výške 5 % ročne až do zaplatenia, teda v zákonnej výške, keď zmluvný vzťah vznikol po 01.02.2013.

11. Vychádzal z toho, že žalovaný sa s peňažným plnením dostal do omeškania, preto priznal žalobcovi zákonný ročný úrok z omeškania vo výške 5 % zo žalovanej istiny od 10.12.2019 t.j. deň nasledujúci po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

12. Nárok žalobcu na priznanie zmluvných úrokov po zosplatnení predmetného úveru, či už vyčíslených alebo vyjadrených príslušnou percentuálnou sadzbou, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodný, vychádzajúc zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č.

1/2019 zo dňa 01.03.2019, prijatého vzhľadom na výkladové rozdiely právoplatných rozhodnutí senátov druhoinštančného súdu k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedeného stanoviska v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi procesnými stranami.

13. S poukazom na vyššie uvedené a na vyhlásenie zosplatnenia úveru dňom 14.08.2019 resp. 12.08.2019 súd prvej inštancie preto zamietol zmluvné úroky vyjadrené žalobcom vo výške 636,56 eur po zosplatnení a priznal žalobcovi číselne vyjadrené riadne úroky do zosplatnenia vo výške 4 050,17 eur resp. priznal z vyčíslených riadnych úrokov vo výške 4 468,27 eur sumu po odpočítaní úrokov po zosplatnení (636,56 eur) 3 831,71 eur.

14. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný svojím vlastnoručným podpisom, ktorý sa nachádza len niekoľko centimetrov od uvedených zmluvných ustanovení, a taktiež od ustanovenia, v zmysle ktoré mohol kedykoľvek požiadať o súčasť zmluvy v písomnej forme, podpísal Zmluvu o splátkovom úvere, a vyjadril tak svoj súhlas aj s vyššie uvedenými ustanoveniami. Ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 14.08.2019 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 24.07.2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalovaný bol zároveň na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky upozornený výzvou zo dňa 12.07.2019. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 24.07.2019. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalovaného právny predchodca žalobcu overil návratnosť nasledovne: Bankou akceptovaný čistý príjem: 1 200,00 eur, overený v Sociálnej poisťovni Rodinný stav: slobodný Počet nezaopatrených detí: 0. Mesačné splátky existujúcich záväzkov: 0,00 eur, bolo overená dopytom do Úverového registra, ktorého print screen priložil v prílohe. Výdavky na domácnosť: 540,00 € Výpočet disponibilného zostatku: 1 200 - 540,00 = 660,00 eur Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že ostatné úverové zmluvy boli uzatvorené až následne. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že boli splnené aj podmienky § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a teda bola dodržaná 90 dňová lehota medzi výzvou veriteľa a postúpením pohľadávky. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (12.08.2019) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (od 24.05.2019). Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 24.05.2019. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 OZ dňa 24.06.2019, t. j. splatnosťou ďalšej splátky úveru. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 OZ, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 14.08.2019 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 24.07.2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalovaný bol zároveň na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky upozornený Výzvou zo dňa 12.07.2019 v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 24.07.2019. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 24.07.2019 tak začala v súlade s ust. § 103 OZ plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 24.07.2019) a uplynula by najskôr dňa 24.07.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 10.02.2021, žalobca má za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. Vo veci doručovania súd upriamil pozornosť na fakt, že zmena adresy žalovaného bola nahlásená oneskorene a samotný žalovaný mal 3 mesiace na oznámenie tejto skutočnosti s poukazom na dátumu nástupu do výkonu trestu odňatia slobody, a to v spojení so znením bodu 6.3 a 6.5 VOP.

15. Ohľadom úrokov z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

16. O trovách konania rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP. Percentuálne vyjadrenie úspešnosti oboch strán sporu vo vzťahu k predmetu konania vypočítal ako 96,23 % - ný úspech žalobcu a 3,77 % - ný úspech žalovaného, žalobcovi tak priznal právo na náhradu trov konania v pomere rozdielu medzi takto vyjadrenou úspešnosťou oboch strán sporu (tzv. čistý úspech), tzn. v rozsahu 92,46 %.

17. Proti uvedenému rozhodnutiu v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu (v časti uplatneného úroku z úveru, t. j. v časti o zaplatenie 636,56 eur s príslušenstvom) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie majúc za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, na základe ktorého dospel k záveru, že priznanie úrokov z úveru po zosplatnení úveru predstavuje nerovnováhu v postavení oboch zúčastnených strán v prospech žalobcu a v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa a takýto nedôvodný nárok nepožíva súdnu ochranu. Zastal názor, že postup súdu prvej inštancie, kedy zamietol nárok žalobcu na zaplatenie riadnych úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je postupom, ktorým súd neprimerane a nezákonne ochránil neplatiaceho dlžníka, čím žalobcu pripravil o ušlý zisk, ktorý mu na základe zákona patrí aj v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Odmietnutím priznania zmluvného úroku teda podľa názoru žalobcu konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd prvej inštancie podľa neho konal v rozpore s uvedenou právnou zásadou. Žalobca zároveň dodal, že zo žiadneho ustanovenia ObZ, či OZ nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, keď ObZ ani OZ nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Takto formulovaná argumentácia súdu prvej inštancie o nepriznaní úrokov z úveru po zosplatnení úveru nemá podľa názoru žalobcu oporu v právnej úprave a v konečnom dôsledku vedie k teórii, že nedodržanie zmluvných podmienok (nesplácanie úveru riadne a včas) znamená pre takéhoto dlžníka výhodnejšie postavenie oproti dlžníkovi, ktorý si svoje povinnosti riadne a včas plní, nakoľko úver im je obom poskytnutý v rovnakej výške, avšak po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru pre neplatenie dohodnutých splátok je neplatiaci dlžník povinný vrátiť len istinu úveru, t. j. je povinný uhradiť veriteľovi menšiu sumu než dlžník, ktorý si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas plní a to napriek skutočnosti, že obaja takíto dlžníci sa k úhrade zmluvného úroku zaviazali v zmluve o úvere. Uviedol, že veriteľ zosplatnením úveru získava právo disponovať celou sumou požičaných peňazí, avšak s tým neodpadá jeho obmedzujúce právo na dispozíciu s istinou úveru, nakoľko k takémuto odpadnutiu obmedzenia dôjde až celkovým splatením úveru. Výklad, ktorý odbreňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku mal za až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad preto podľa názoru žalobcu nie je prípustný. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Neplnením povinností žalovaného uhrádzať splátky riadne a včas aj napriek opakovaným výzvam bol žalobca nútený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, tzn. splátky ktoré dovtedy neboli splatné sa stali predčasne splatnými. Žalobca mal za to, že uvedené nemá vplyv na nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 29.07.2017 uzatvorenej podľa ustanovení § 497 a nasl. ObZ. Mal za to, že zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) ObZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení ObZ o zmluve o úvere - § 497 a nasledujúce. Ustanovenia OZ sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v OZ existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať. Žalobca poukázal na to, že v zmysle ObZ má veriteľ nárok na riadne úroky aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, pričom túto skutočnosť možno odvodiť z viacerých zákonných ustanovení. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že zákon oprávňuje veriteľa v prípade, ak je dlžník v omeškaní s

vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšie ako 3 mesiace odstúpiť od zmluvy a požadovať od dlžníka vrátenie dlžnej sumy spolu s dohodnutými úrokmi. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že uvedené ustanovenie možno analogicky aplikovať aj na prípad, kedy veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka s platením splátok riadne a včas využije dojednanú možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Dal do pozornosti, že zákon v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy počíta so vznikom špecifickej situácie, kedy napriek odstúpeniu od úverovej zmluvy naďalej trvá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť dohodnutý úrok. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že mu patrí nárok na úhradu riadnych úrokov zo splátok úveru splatných po zosplatnení úveru až do zaplatenia. V súvislosti s vyššie uvedeným poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. júna 2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020: „Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.“ Tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júla 2019, sp. zn. 6Cdo/113/2018: „Preto v súvislosti s právnou otázkou, či veriteľ má po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky, dovolací súd dáva do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok Súdneho dvora zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.“ Následne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24CoCsp/6/2021 zo dňa 11.08.2021: „Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy, čo znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.... NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25CoCsp/17/2021 zo 07.07.2021: „NS SR potom dospel k záveru, že v prípade

vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Najvyšší súd neskôr i v ďalších veciach, napr. pod sp. zn. ICdo/94/2019, 3Cdo/113/2019, 7Cdo/118/2019, 8Cdo/237/2019, 2Cdo/115/2019, 5Cdo/73/2020, 8Cdo/135/2020, 8Cdo/221/2019, 9Cdo/24/2020 dospel k zhodnému riešeniu tejto právnej otázky. Tento záver napokon prijalo i občianskoprávne kolégium NS SR pod R 5/2021. Odvolací súd sa s popísaným názorom NS SR plne stotožňuje a zastáva názor, že veriteľ má nárok na úroky z úveru aj za čas po jeho predčasnom zosplatnení maximálne však do výšky akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil. Úrok tak nemôže byť priznaný až do zaplatenia (ako sa toho domáha žalobca), kedy by potenciálne mohol presahovať uvedený horný limit. Keďže súd prvej inštancie dospel k inému právnemu záveru, vec nesprávne právne posúdil a zároveň v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal nevyhnutné dokazovanie (§ 295 CSP) potrebné pre zistenie výšky úrokov z úveru (ktorých sadzba sa opakovane menila) aké by pri riadnom plnení povinností žalovaný zaplatil, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie až druhoінштанčným odvolacím súdom. V obsahu spisu sa pritom podklady na zistenie hornej hranice úrokov z úveru nenachádzajú. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II., ako aj výroku III. o náhrade trov konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 CSP vec vrátil v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“ Tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/219/2019 zo dňa 10.03.2020: „Z úverovej zmluvy (č. I. 32) je zrejmé, že celková čiastka úveru 10 663,85 eur, ktorá má byť zaplatená k dátumu konečnej splatnosti, t. j. 25.2.2024. Táto suma pozostáva z požičanej sumy 5 000 eur a odplaty za poskytnutý úver 5 663,85 eur, v ktorej sú zahrnuté aj dohodnuté zmluvné úroky. Zosplatnením nedošlo k zmene úverových podmienok ale zmenila sa len konečná doba do kedy má byť úver vrátený a žalovanému zanikla možnosť splatiť dohodnutú sumu v splátkach. Úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peňažné prostriedky k dispozícii. Ide v podstate o odplatu za to, že veriteľ sa vzdal dispozície s peňažnými prostriedkami, poskytol ich dlžníkovi a umožnil mu vracať ich v splátkach. Vyhlásením predčasnej splatnosti vlastne veriteľ požaduje vrátenie z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka, preto neexistuje relevantný dôvod na to, prečo veriteľ v dôsledku uplatnenia sankcie voči dlžníkovi by mal byť poškodený. V prejednávanej veci nejedná sa o predčasné vrátenie finančných prostriedkov ako to rieši § 16 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, kedy spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, ale naopak dlžník veriteľovi neplatí dlh ani v splátkach. Nemožno súhlasiť s názorom, že vyhlásením predčasnej splatnosti už nepredstavuje plnenie pôvodne dohodnutých podmienok čerpania úveru, a že ide na vzniknutý záväzok nemožno aplikovať ani pôvodne dohodnuté dojednanie o úrokoch. Zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov a aj s dohodnutou odplatom. To, že dlžník napriek tomu finančné prostriedky veriteľovi nevráti, je navyše sankcionované úrokmi z omeškania, rovnako ako každé iné omeškanie dlžníka s peňažným plnením. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nie je sankciou pre veriteľa a za to, že dlžník nespláca dlh, veriteľ sa vzdáva potenciálneho zisku dohodnutého vo forme zmluvných úrokov. Stav, ktorý pre dlžníka nastane, nie je neprímeranou sankciou, lebo veriteľ sa domáha dohodnutej celej pôžičky a sankcie vo forme úrokov z omeškania. Opakovane je potrebné zdôrazniť, že vyhlásením predčasnej splatnosti, nedochádza k zmene záväzku podľa § 516 O. z., na ktorú sa vyžaduje dohoda zmluvných strán, ale ide o uplatnenie sankcie jednostranným úkonom veriteľa, dohodnutým pri uzatváraní zmluvného vzťahu, preto nemohlo dôjsť ani k zániku takéhoto nároku. Po posúdení primeranosti výšky dohodnutého zmluvného úroku odvolací súd dospel k záveru, že tento nie je v rozpore s § 39 O. z. Keďže žalobca žiadal priznať úrok z úveru až do zaplatenia úveru, pričom úrok z úveru strany dohodli len do konečnej splatnosti, t. j. 25.2.2024, žalobcovi vznikol nárok na úrok z úveru od 18.2.2015 do 25.2.2024 (10 663,85 - 5 000) 5 663,85 eur a keďže súd prvej inštancie ho priznal len čiastočne v sume 398,85 eur v prevyšujúcej časti t. j. 5 265,- eur bol žalovaný zaviazaný túto sumu zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach podľa § 232 ods.4 CSP.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 12Co/135/2018 zo dňa 12.07.2019: „V prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru dlžníkovi vo všeobecnosti teda vzniká povinnosť k danému dňu splatnosti istiny zaplatiť aj úroky. Keďže nastala splatnosť istiny aj úrokov a dlžník lehotu splatnosti celého dlhu a úrokov nedodržel, táto skutočnosť má dopad len na to, že veriteľovi vzniklo právo uplatniť si svoje právo na súde s tým, že nárok na zaplatenie splatných úrokov trvá do zaplatenia istiny ako takej bez ohľadu na to, že odo dňa omeškania si veriteľ môže uplatňovať aj úroky z omeškania. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd prijal záver, že žalobcovi vznikol nárok na platenie zmluvného úroku aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, a to až do úplného splatenia istiny úveru, a preto odvolanie žalobcu týkajúce sa zamietnutia zvyšnej časti žaloby

posúdil ako opodstatnené." Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp, v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie je dôvodné.

20. Predmetom odvolacieho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu, ktorým zamietol nárok žalobcu na príslušenstvo v podobe zmluvných úrokov po zospletnutí úveru, vychádzajúc zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. 1/2019 zo dňa 01.03.2019, prijatého vzhľadom na výkladové rozdiely právoplatných rozhodnutí jeho senátov k otázke splatenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru. Napriek tomu, že uvedené stanovisko bolo prijaté, nasledujúca súdna prax aj najvyšších súdnych autorít jeho záver prekonala a v rámci súdnej judikatúry došlo k vývinu právneho posúdenia tohto právneho aspektu veci. Odvolací súd sa plne stotožnil so závermi súdnych rozhodnutí prezentovaných žalobcom v odvolaní proti predloženému rozsudku súdu prvej inštancie, keď aj podľa najvyššej súdnej autority reprezentovanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky zo žiadneho ustanovenia ObZ, OZ a ani zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru dokonca až do úplného splatenia úveru. ObZ a ani OZ nemodifikuje trvanie záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. S poukazom na ustanovenia § 497 a § 502 ObZ, ako aj § 9 odst. 2 písm. d) Zák. č. 129/2010 Z. z., dospel odvolací súd v zhode s aktuálne zaužívanou a ustálenou súdnou praxou k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Podľa najvyššieho súdu pre spotrebiteľa by bolo nevýhodné, aby platil úroky z neuhradenej istiny až do jej zaplatenia. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa dostal s plnením splátok úveru do omeškania musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia úverovej zmluvy tak, aby dlžník presne vedel, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Dojednanie, ktorým by sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, by spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a porušovalo by ustanovenie § 53 ods. 1 OZ. Aplikovaním vyššie uvedeného, t. j. že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi v pozícii veriteľa treba priznať i zmluvný úrok do dátumu konečnej splatnosti úveru v zmysle úverovej zmluvy. Preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj zamietnutú sumu 636,56 eur t. j. zmluvný úrok uplatnený po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, keďže rozhodovacia prax je v tejto právnej otázke v súčasnosti ustálená a odvolací súd v danom prípade nemal žiaden individuálny dôvod na odklon od nej (§ 220 ods. 3 CSP).

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa nároku žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru podľa § 388 CSP, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie v tejto časti, keďže v dôsledku právneho posúdenia dospel k záveru, že žalobca má proti žalovanému nárok aj na zaplatenie zmluvných úrokov za celú dobu trvania úverového vzťahu podľa dohody jeho účastníkov. V súvislosti s touto zmenou napadnutého rozsudku zmenil odvolací súd aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o nároku žalobcu proti žalovanému na náhradu trov konania ako v časti súvisiacej podľa § 379 písm. a/ CSP, nakoľko v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1, 2 CSP má plne úspešný žalobca proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného konania.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania v odvolacom konaní plne úspešného žalobcu rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a v spojení s § 396 ods. 2 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).